

Matthew Costello & Neil Richards

Een
dodelijke
zomernacht

1. Cherringham – 1989

Tim zette zijn oude Fiesta stil, de auto waarover hij altijd opschepte dat hij hem rijdende en op de weg wist te houden.

Ooit zal ik mijn eigen winkel hebben, zei hij altijd.

Hij twijfelde nooit over zijn toekomst.

Maar nu waren de ramen van de auto kapot en had hij ze vastgezet met opgerolde stukjes karton van een pakje sigaretten. En op deze bloedhete avond was de atmosfeer hierbinnen ronduit verstikkend voor het meisje dat naast hem zat.

Dinah Taylor kon bijna geen adem meer halen.

Hij was van de weg afgeslagen en een parkeerplaats opgereden waar hij misschien ook andere meisjes naartoe had gebracht.

Ze was niet zo naïef om te geloven dat zij het eerste meisje was met wie hij hierheen was gereden.

Het uitzicht over Cherringham was niet zo geweldig als vanaf Mabb's Hill, maar toch kon ze nog altijd de kermis op het veld bij de rivier zien, waar de verlichte attracties met rode en gele flitsen tegen de nachtelijke hemel afstaken.

Ze hoorde muziek van het kermisterrein omhoogzweven.

Donna Summers 'I Feel Love'... Dinah was dol op dat nummer.

Ik zou daar nu kunnen zijn met Jen en Michelle, bij de botsauto's, en dan lekker samen zingen, dacht ze.

'Ooh, I feel love, I feel love, I feel love...'

Gillen en lachen met mijn vriendinnen in die herrie, in plaats van hier met Tim Bell te zitten.

Het was hier stil.

Afgelegen.

Alleen zij tweeën.

Verder niemand.

En Dinah kon zien dat Tim gedronken had.

Ze had zelfs tegen hem gezegd dat ze misschien beter op de kermis konden blijven en niet nog ergens heen moesten rijden.

Maar Tim liet zich niet van zijn plan afbrengen.

‘Heerlijke avond om buiten te zijn, gewoon wat rondrijden,’ zei hij.

Het leek meer op rondrijden en smelten van de hitte, dacht Dinah.

Nu de auto geparkeerd stond, sloeg Tim een arm om haar heen.

Vanzelfsprekend. Waarom zou hij anders hierheen gereden zijn? Niemand in de buurt. Een plek om te zoenen. Maar Tim mocht dan misschien veel ervaring op dat gebied hebben, dat gold zeker niet voor Dinah.

En nu drong zich de vraag bij haar op... *Hoe red ik mezelf hieruit?*

Zijn hand klemde zich om haar schouder en raakte haar blote huid, haar mouwloze zomerjurk. Ondanks de drukkende hitte wenste ze dat ze iets meer aan had gehad.

Maar zodra ze zijn hand van haar lichaam wegtrok, werd Tim des te fanatieker. Hij legde zijn hand terug, omklemde haar, trok haar naar zich toe... En nu bracht hij zijn hoofd vlak bij het hare.

De geur van bier – misschien zelfs whisky – in zijn adem.

Ze moest hier absoluut een einde aan maken.

‘Tim? Het lijkt me beter om terug te rijden.’

‘Terug? Jeetje, Dinah. Waarom zouden we dat willen? Waardeloze kermis, heb alle attracties al gedaan, genoeg zo. Het is hier prachtig. Wat ben je toch mooi.’

Hij bleef haar strak aankijken en maakte aanstalten haar op haar lippen te kussen, maar ze wendde zich plotseling af.

Niet dat ze hem onaantrekkelijk vond.

Verre van, maar... ze kenden elkaar nog maar net. Het was een kwestie van respect.

Dat oude gezegde.

Ik ben niet zo'n soort meisje.

Maar even later deinsde ze weer terug zodra hij haar probeerde te omhelzen...

'Hé, wat is er nou toch?'

Tims ogen leken nu glazig, zelfs in de duistere auto; alleen de dashboardverlichting werd er nog net zichtbaar in weerspiegeld.

Natuurlijk had hij gedronken, maar was het daarbij gebleven? Nog iets anders, een of andere... drug die iemand hem had gegeven? Ze dacht terug aan de kermis: de man die de Ghost Train exploiteerde, met die leren jas en dat lange haar. De man die haar steeds had aangekeken.

Was die het misschien?

Hij en Tim leken elkaar te kennen. Ze hadden samen staan praten en gelachen terwijl zij met de andere meiden in het reuzenrad zat.

Ze had er een hekel aan als mensen drugs gebruikten. Veel van haar vriendinnen 'experimenteerden'. Dat was niets voor haar. De enige experimenten die ze ooit uitvoerde, speelden zich af in het scheikundelokaal op school.

Opeens veranderde er iets in Tim...

'Wat is er nou? Ben ik niet goed genoeg voor je? Gaat het daarom? Maar waarom... Waarom ben je dan met me meegegaan vanavond?'

Het werd nog benauwder in de auto, alsof er buiten helemaal geen frisse lucht meer was. De afgelopen dagen was het enorm broeierig geweest, zo vochtig en klam had ze het nog nooit meegemaakt.

En nu werd Tim nukkig, zelfs boos.

'Ik... Ik wilde gewoon uitgaan, lol maken. Met iedereen. Ik dacht niet...'

'Wat dacht je niet? Dat jij en ik hier zouden belanden, dat

ik misschien wel zin had om te zoenen?’ Hij boog zich nog meer naar haar toe, in een zware drankwalm... ‘Of zelfs in nog meer?’

Op dat moment grijnsde hij en legde zijn hand op haar been, precies waar haar rok – misschien te kort? – tot aan de blote huid reikte.

Ze slaakte een gillette. ‘Hou op. Hou op, Tim!’

‘Of anders? Wát gebeurt er anders? Het is een eind lopen terug naar het dorp, weet je.’

Ze duwde zijn hand weg, maar hij greep haar pols, dus gaf ze hem een klap. Haar nagels schraapten over zijn wang, die begon te bloeden. Hij deinsde even achteruit en voelde aan zijn gezicht.

En dat was haar kans.

Ze bukte, duwde het portier open en tuimelde uit de pasagiersstoel, waarbij ze haar scheen schaafde.

Tim viel over de stoel heen door haar razendsnelle ont-snapping.

‘Hé, Dinah? Waar ga je in hemelsnaam nou naartoe? Kom terug in de auto!’

Maar Dinah slaagde erin vlug op te krabbelen en keek om zich heen of ze een pad of spoor zag, ergens waar ze heen kon rennen en waar Tim haar in de auto niet achterna kon komen.

Niet dat ze bang was dat hij haar echt iets zou aandoen. Maar als hij... iets gebruikt had, behalve de alcohol... kon er van alles gebeuren.

Ze moest weg zien te komen.

Ze zag een soort voetpad dat van de parkeerplaats een kleine heuvel opliep naar een dikke, gedrongen boom vol bladeren, die bijna in het duister opging.

Maar doordat de boom de sterren erachter aan het zicht onttrok, waren de contouren ervan nog zichtbaar.

Ze klauterde nu sneller het pad op, maar draaide zich nog eenmaal om en zag dat Tim met moeite uit de auto kwam en om zich heen keek, op zoek naar haar.

Ze was – in die paar seconden – opgegaan in het duister, net als de boom verderop.

Terwijl ze het diep uitgesleten pad volgde, dacht ze er geen moment over na hoe ver weg ze waren of hoe laat het was, of wat haar vader en moeder zouden zeggen als ze eindelijk thuiskwam.

Haar ouders waren altijd volstrekt duidelijk geweest over één ding.

Als je je in een gevaarlijke situatie bevindt, probeer er dan zo snel mogelijk vandoor te gaan.

En dat was precies wat ze had gedaan.

Nu voerde het pad de heuvel op, door struiken en brom naar de boom. En daar was ze misschien net zichtbaar van beneden af.

Althans als die zatte Tim hier omhoogkeek.

Ze keek niet meer achterom. Dat deed ze pas toen ze de top van de heuvel had bereikt en zich hijgend tegen de grote, oeroude boom aan kon verbergen.

Ze gunde zichzelf een paar minuten tijd voordat ze kon bedenken wat ze nu moest doen.

2. De verkeerde weg naar huis

De man reed langzaam.

Het was nacht en iedereen sliep.

Nou ja, misschien niet iedereen.

Er waren vast nog mensen wakker in de huizen; nachtbrakers of misschien iemand met een maag die van streek was of die niet meteen in slaap kon komen, een krijsende baby die niet gekalmeerd kon worden.

Hij stelde zich andere dingen voor die zich midden in de nacht konden afspeelen, achter de stille muren van de pittoreske dorps huisjes.

Hij dacht graag aan dergelijke dingen, terwijl hij over de wegen rond Cherringham en de nabijgelegen dorpen reed.

Eenmaal was hij door de politie aangehouden. Blijkbaar was er een ongeluk gebeurd, een bestuurder die tegen een Land Rover was gebotst die langs de weg geparkeerd stond.

De politie zag al snel dat zijn eigen Vauxhall onbeschadigd was.

‘Geen kras te zien,’ zei de man. En daarna, alsof een uitleg vereist was voor de jonge agent, die niet bijzonder geïnteresseerd leek: ‘Gewoon een nachtelijk autoritje, agent. Ben een moeilijke slaper,’ had de man glimlachend gezegd.

Meer was niet nodig geweest.

En hij was alweer op weg, verder met zijn vreemde nachtelijke odyssee, alsof de rit rond het dorp en de rivier, over de wegen daaromheen, touwen waren die strakgetrokken moesten worden.

Want zo voelde het zeker in zijn gedachten.

Daarom vond hij dit zo spannend. Alsof hij verwachtte dat er van alles te gebeuren stond. Dat er op een nacht iets zou gebeuren.

Dat was – *zo'n krachtig woord* – onvermijdelijk.

Dinah hield haar ogen gericht op het pad dat ze had genomen, op de omgeving onder haar, op de auto in de verte die nog steeds langs de kant van de weg stond.

Zo nu en dan hoorde ze Tim rondstruinen in het struikgewas en de brem, hoorde ze hem roepen... 'Dinah! Dinah – waar zit je nou toch?'

Haar hart begon daardoor alleen maar sneller te bonzen. Hij kon gemakkelijk naar boven rennen en haar vinden.

Was hij kwaad genoeg om haar echt iets aan te doen?

Eerder had hij nooit zo'n type geleden.

Maar hier, zo laat op de avond, in het duister... Ze wist niet wat ze ervan moest denken.

Ze draaide zich om.

Aan de andere kant van de heuvel liep het voetpad verder naar beneden, slingerend door bosjes en een akker.

En achter die akker zag ze een zwarte strook – een weg – waar op dat moment twee koplampen hun weg zochten... Een auto die op weg leek naar Cherringham.

Niet de weg waarop zij en Tim hadden gereden.

Maar misschien kon ze daarheen lopen, te voet teruggaan of zelfs, mogelijk... een lift krijgen.

Ze hoorde in haar binnenste de waarschuwingen van haar vader weerklinken. Over liften.

Maar al haar vriendinnen namen weleens een lift. Ze woonde tenslotte in de saaie, duffe Cotswolds.

Zo'n beetje de veiligste plek ter wereld.

En over een paar minuten zou ze terug zijn in het dorp, nog niet zo laat dat haar ouders boos zouden worden, of achterdochtig. Ze hoefden niet te weten wat ze vanavond met Tim had meegemaakt.

Ze wilde hem misschien nog niet van haar lijstje schrappen.
*Misschien als hij zijn excuses aanbod. Als hij beloofde
nooit meer zoiets te doen.*

En als er geen auto kwam, kon ze zo snel mogelijk naar het dorp teruglopen, terug naar huis.

Veilig en wel.

De man reed heel langzaam – geen haast, geen plek waar hij snel naartoe moest.

En terwijl hij een bocht nam, keek hij toevallig naar links, naar de heuvel waarvan de top net zichtbaar was boven de rij heggen.

En terwijl hij langzaam in het holst van de maanloze, stikdonkere nacht verder reed, zag hij iemand omlaag lopen.

Met de geoefende blik van iemand die 's nachts vaak buiten was en vaak donkere straten en donkere huizen in keek, zag hij dat het een vrouw was.

Dus toen hij een kruising naderde, remde hij af, en alsof hij alleen maar snel de andere kant op wilde, alsof het tijd was om terug te keren naar het dorp na zijn nachtelijke rit, keerde hij om.

De auto reed nu langzaam terug naar de heuvel, precies op tijd om de wandelaar te treffen die daar omlaag liep.

Dinah zag de auto.

Die kwam over de weg haar kant op, terug richting Cherringham!

Wat zou het fijn zijn als ze een lift kon krijgen in plaats van die lange wandeling te moeten maken, waardoor ze pas heel laat thuis zou zijn.

Ze bedacht zelfs dat ze misschien te haastig bij Tim vertrokken was. Misschien zou hij zich niet aan verdere handtastelijkheden hebben gewaagd en had hij haar netjes naar huis gebracht. Misschien was het dom geweest om zomaar weg te rennen.

Maar toch, nog steeds had ze dat vreselijke gevoel om in

zijn auto opgesloten te zitten niet van zich af kunnen zetten, daar in het duister, een stuk van de doorgaande weg af.

Ze liep haastig verder naar de weg, zodat ze de langzaam naderende auto niet miste.

En natuurlijk moest ze voorzichtig zijn, bedacht ze nogmaals.

Je kunt niet van iedereen een lift aannemen.

Je moest eerst kijken wat voor vlees je in de kuip had. Tenminste, als hij al zou stoppen.

In haar haast verloor Dinah haar evenwicht op het hobbelige, stenige pad en viel ze hard tegen een met brem begroeid rotsblok aan.

Ze kwam wankelend weer overeind en zonder op de pijn in haar knie te letten vond ze het pad terug.

Ze was bezweet geraakt door dat gehaaste geren. Ze voelde de druppels op haar voorhoofd, haar bovenlip. De nacht bracht geen enkele koelte en ook haar zwaaiende blote armen raakten bezweet terwijl ze naar beneden rende.

Ze bleef rennen om de weg te bereiken en de koplampen van de naderende auto voor zich te kunnen zien.

Grappig. Wat reed die auto langzaam. Ze stak haar hand op, zwaaide.

De auto reed nu nog langzamer.

En hij stopte vlak naast haar.

De man hield zijn blik gericht op het jonge meisje – want dat was het – dat langs de kant van de weg stond te zwaaien.

Zo laat nog hierboven, helemaal in haar eentje.

Hoe kon zoiets gebeuren?

En terwijl hij de auto tot stilstand bracht, met zijn handen om het stuur geklemd, besepte hij dat hij haar kende.

Hij bracht een glimlach op zijn gezicht, haalde een hand van het stuur en draaide het raampje naar beneden.

Voorzichtig, dacht Dinah.

Weer bedacht ze: neem niet zomaar van iedereen een lift aan.

Maar toen het raampje omlaag was gedraaid en ze het gezicht van de man zag in het licht van de koplampen dat op haar jurk weerkaatst werd, besepte ze dat ze hem kende, dat ze hem herkende uit het dorp.

Niet dat ze wist hoe hij heette, maar het was zo iemand die je in de winkel zag of op de belangrijke feestdagen in de kerk.

Ze ademde nu rustiger.

‘Hé,’ zei hij met zachte stem. Hij klonk zelfs bezorgd, dacht ze... ‘Ben je verdwaald? In je eentje op pad hier?’

Dinah keek achterom naar het smalle pad waarover ze omlaag was gelopen.

‘Nee, ik, eh, was met iemand. Een jongen die te veel ophad.’

‘Je bent gewond,’ zei de man met een knikje naar haar heen. Ze keek omlaag en zag dat haar jurk gescheurd was en haar knie bloedde door haar val.

In de hoop dat de uitleg voldoende was, voegde ze eraan toe: ‘We hadden een beetje ruzie.’

De man stak zijn hand in zijn jaszak, haalde er een zakdoek uit en gaf die aan haar.

‘Hier,’ zei hij glimlachend.

Ze pakte de zakdoek aan en depte haar knie. Het bloed kleurde helderrood op de witte stof.

‘Bedankt,’ zei ze en ze stak de zakdoek half naar hem uit, maar hij lachte vriendelijk, alsof hij wilde zeggen: nee, hou maar...

In een instinctieve reactie keek ze over haar schouder. Bovenaan de heuvel, bij de grote boom, zag ze een gedaante bewegen.

Het was Tim. Hij was zo ver weg dat ze niet kon zien of hij haar hier bij de auto had opgemerkt.

Ze keek weer naar de chauffeur, in de wetenschap dat ze nu veilig was.

‘Ga je terug naar het dorp?’ vroeg hij, nog steeds glimlachend.

Ze knikte. ‘Ja, misschien –’

En dan, alsof hij anticepeerde op wat ze ging zeggen: ‘Wil je een lift?’

‘Zou dat kunnen? Het is een eind lopen.’

De man lachte vaag.

‘Zeker weten. Stap maar in, ik breng je binnen een paar minuten terug.’

Een diepe zucht. ‘O, dank je,’ zei ze, en ze liep haastig om de auto heen om op de passagiersstoel plaats te nemen.

Ze opende het portier en stapte snel in.

‘Zo laat op de avond wil je toch zeker niet nog langs zo’n weg lopen,’ zei de man, terwijl Dinah het portier sloot. En de auto reed weg.

‘En doe je gordel om. Veiligheid boven alles.’

Ze knikte en zocht naar de gesp van de riem.

Ze vond die op de tast, bracht die naar de sluiting en met een klik bracht ze zich in veiligheid.

De auto reed weg en nog net zag ze door de achterraut een glimp van Tim, die half struikelend het pad afliep in de richting van de weg. Een moment later was hij in het donker verdwenen.

3. Vijfentwintig jaar later

Jack zette de twee glazen bier op het tafeltje rechts van de U-vormige bar van The Ploughman.

‘Flink druk vanavond,’ zei hij tegen Sarah. ‘Ellie en Billy zijn non-stop aan het tappen.’

Sarah pakte haar glas en nam een slok. ‘Het komt door de hitte. Maar hier is het lekker koel met de airconditioning.’

‘Toch kan ik nog steeds niet geloven dat dit de enige plek in Cherringham is met airco,’ zei Jack.

‘In Engeland is dat echt een luxe, Jack.’

‘Net als douches met lekker harde stralen, zeker?’

‘Mijn moeder zei altijd dat douches bedoeld zijn om jezelf te wassen, niet om van te genieten,’ zei Sarah. ‘Al denk ik dat ze met dit weer wel van gedachten veranderd is.’

‘Ja,’ zei Jack terwijl hij een flinke slok van zijn bier nam, ‘zelfs op de Goose, op het water, is het stikbenauwd. Best bijzonder voor Engeland, toch?’

‘Ik kan me niet herinneren dat het ooit zo warm is geweest.’

‘Laten we hopen dat het zo blijft tot aan het grote concert volgend weekend. Ga jij erheen?’

‘Ik ben er altijd bij. En dit jaar klinkt bijzonder: Händel aan de rivier...’

‘En dan de *Overture 1812* met echte kanonnen om het af te ronden? Dat zou heel speciaal zijn.’

‘Je kunt Riley maar beter waarschuwen.’

‘Ha, je gelooft het niet, maar die hond is dol op vuurwerk,’ zei hij. ‘Op Onafhankelijkheidsdag zitten we altijd buiten op

de stoep. En dan al dat ontploffende vuurwerk in de lucht...'

Jack leek een tijdje in gedachten verzonken. Ach ja, dat was allemaal voorbij, en dat gold ook voor de mensen...

'Gaan de kinderen mee?' vroeg hij uiteindelijk.

'O, Daniël vast wel. Als ik hem weg kan slepen uit het zwembad, en nu van de kermis. En Chloë...' Sarah keek weg. 'Die is bij haar vader in zijn appartement in Londen.'

'O.'

Telkens als de kinderen bij hun vader waren, voelde Sarah zich ongemakkelijk. Alsof het verraad dat hij in hun huwelijk had gepleegd – een affaire die het einde ervan betekende – een slechte invloed op hen kon hebben als ze bij hem waren.

Als het aan haar lag, zouden ze hem nooit meer zien.

Maar ze wist dat dat niet goed zou zijn. Hij was tenslotte hun vader, of hij nu deugde of niet.

'Bedankt dat je gekomen bent,' zei Jack. 'Het is alweer een tijdje geleden.'

'We zouden elkaar sowieso meer moeten zien, of we nu wel of niet een zaak onder handen hebben.'

Jack glimlachte. 'Misschien is er geen behoefte meer aan onze diensten.'

Sarah moest daarom lachen. 'Daar ben ik niet zo zeker van. Ik hoop van niet, in elk geval!'

Jack knikte. 'Het is leuk, hè? Ik moet toegeven dat ik het best fijn vind om er weer mee bezig te zijn, ook al is dat niet in een officiële functie. Hoe luidt het spreekwoord ook alweer?'

'Mijn werk is mijn leven?'

'Juist. En jij? Gaan de zaken goed?'

'Het is nogal stil geworden. De zomer, weet je. Wie het zich kan veroorloven, zit in Andalusië of de heuvels van de Provence. Maar het trekt wel weer aan.'

'Daar ben ik van overtuigd. Maar heb je wel een beetje een buffer? Ik bedoel...?'

'Zeker wel. Je kunt geen freelancezaak als de mijne runnen zonder financiële planning. Ik heb wat centjes apart gezet. En de afgelopen paar weken kon Grace op vakantie; dat kwam goed uit.'

‘En waar is ze naartoe?’

‘Mallorca, met drie vriendinnen van school.’

‘Gaat dat wel goed, denk je?’

Sarah grijnsde. ‘Ze zullen best plezier hebben, maar Grace is behoorlijk nuchter. Ik heb tegen haar gezegd dat ze me op de hoogte moet houden met Facebookupdates en Instagramfoto’s, ook al is het vakantie.’

‘Ansichtkaarten... Wat ouderwets...’

‘Wat is een ansichtkaart?’ vroeg Sarah met een uitgestreken gezicht.

Jack lachte en nam een slok van zijn bier.

Het was fijn om zomaar hier te zitten en bij te praten. Ze waren echt met elkaar bevriend geraakt en Sarah wist dat dat echt iets betekende, als het om Jack ging.

Ze wilde net naar zijn plannen vragen om de Verenigde Staten weer eens te bezoeken – hij had gezegd dat hij plannen voor de herfst had – toen er iemand de pub binnenkwam.

En omdat ze soms voorvoelde dat er iets mis was, zonder te zien wat het precies was, draaide Sarah zich naar de deur toe.

En dat gold ook voor een groot deel van de gasten aan de bar en de tafeltjes op deze drukke avond in The Ploughman.

De plotselinge stilte maakte duidelijk dat het geen onbekende was die net was binnengekomen.

En de gasten waren daar niet blij mee.

Jack boog zich naar Sarah toe.

‘Wat is er aan de hand? Ken je hem?’

Sarah keek naar de man die bij de deur van de pub stond. In de veertig, gladgeschoren schedel, spijkerjack, kille, onderzoekende blik. Ze kende hem niet. Ze keek Jack weer aan en schudde langzaam haar hoofd.

Na zijn entree, die de gesprekken had doen verstommen, liep de man naar de bar.

Precies naar het midden, waar Billy Leeper, de barman, stond. Billy liep van hem weg, pakte een paar glazen en dompelde ze onder in een gootsteen met zeepsop.

Hij negeerde de man.

‘Dat is interessant,’ zei Jack zachtjes.

En zodra Ellie op hem af wilde stappen, zag Sarah dat Billy snel zijn hoofd tegen haar schudde – een knikje dat duidelijk maakte dat ze aan de andere kant van de bar moest blijven.

Er restte de man niets anders dan te wachten.

Sarah zag dat een paar gasten met elkaar zaten te mompelen, maar de meesten hielden hun blik strak op de man gericht, alsof ze afwachtten wat er zou gebeuren.

Het hele tafereel bezorgde haar de rillingen.

Er was hier iets niet oké.

Voor Jack leek het vast op een scène uit een van die klassieke westerns, dacht ze.

Er komt een vreemdeling binnen... Alleen is hij geen vreemdeling.

Opeens verbrak de man de stilte en nam hij met luide stem het woord: ‘Graag een glas Stella.’

Sarah zag dat Billy stond te prutsen met de glazen, waar nog sop aan zat.

Hij draaide zich om en liep naar de andere kant van de bar, zo ver mogelijk van de man vandaan, en vulde de glazen van Phil Nailor en Pete Bull nog eens, die bij elkaar stonden.

Geen van beiden had om nog een glas gevraagd.

En toen Billy zich niet naar links omdraaide en naar het midden van de bar liep om de man te bedienen, herhaalde de nieuwkomer de woorden.

‘Ik zei: graag een glas Stella.’

Nog steeds niets, en de atmosfeer werd steeds ijziger.

‘Jack,’ fluisterde ze, ‘hier gaat iets niet goed.’

Aan een tafel voor stamgasten bij de erker aan de linker-kant stond iemand op.

De altijd stevig doordrinkende Terry Hamblyn.

Gekraak van zijn stoel die naar achteren werd geschoven.

Sarah draaide zich weer naar Jack toe.

Wat vond hij van al dit gedoe?

Ze zag dat Jack zijn blik op Terry gericht hield – iemand die ze hadden leren kennen nadat zijn vader bij een tragische brand was omgekomen.

Terry liep nu zo recht mogelijk op de man af die op zijn biertje stond te wachten, dat maar niet kwam.

En toen hij op ruim een meter afstand was, zei Terry: 'Tim Bell, jij hebt verdomme wel lef om hier naar binnen te lopen.'

Terry keek de pub rond alsof hij de steun van alle aanwezigen zocht.

En die naam?

Tim Bell.

Sarah kon die niet meteen plaatsen.

Bekend, maar waarvan?

Tim Bell draaide zich om naar Terry.

'Ik wilde een glas bier,' zei hij.

Eindelijk liet Billy achter de bar van zich horen: 'Dat krijg je hier niet. Je kunt de klere krijgen en nu wegwezen uit mijn pub!'

En Terry voegde eraan toe: 'Je hebt hem gehoord. En nu vertrek je, voordat...' En Terry keek achterom naar zijn tafel, naar zijn potige maten, die met hun armen over elkaar zaten te kijken, alsof ze wachtten op een teken om op te staan en die kerel naar buiten te werken.

Tim Bell.

Nog steeds niets.

Opeens wist ze het weer.

De naam, en wat hij had gedaan.

Het verschrikkelijke misdrijf dat hij lang geleden had gepleegd.

'Ik weet niet of dit me wel aanstaat,' zei Jack, wiens glimlach inmiddels van zijn gezicht verdwenen was.

Sarah vermoedde dat hij in een situatie als deze zeker alert was. De mogelijkheden, het gevaar.

Bell keek de kamer rond, alsof hij alle beschuldigende ogen die op hem gericht waren in zich opnam. Al die strakke gezichten.

'Ik heb het recht om een biertje te pakken als ik dat wil.'

Weer zette Terry een wankele stap dichterbij. Meteen daarna stonden zijn drinkebroers ook op.

‘En wij hebben het recht om een moorddadige klootzak als jij op straat te gooien.’

De andere mannen stapten ook naar voren, zodat zich een cirkel rond de man vormde.

Op dat moment stond Jack op, zonder dat Sarah het opmerkte.

En een moment later liep hij recht op de bar af.

Verschenen in de Cherringham-serie van Matthew Costello en
Neil Richards:

Moord aan de Thames
Moord op het landhuis
Moord bij maanlicht
Spreken is zilver
De touwtjes in handen
Een dodelijk vuur
De dode in het meer
Een kwade opzet
Een spel met de dood
Een dodelijke bekentenis
Een dodelijke race
Een dodelijke zomernacht

E-book februari 2024

Dit is het twaalfde deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *Death on a Summer Night*

Oorspronkelijke Bastei Entertainment, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2014/2017 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7297 7

ISBN luisterboek 978 90 261 7298 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.